

Arrest

nr. 250 438 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit, van Arabische origine en afkomstig uit Bandar Abbas, gelegen in de provincie Hormozgan, waar u tot uw vertrek uit Iran met uw ouders en twee broers woonachtig was. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U bent geboren en opgegroeid als sjiitische moslim maar kwam niet uit een religieus gezin. In de zomer van 1396 en dit in de periode van het herbeginnen van de scholen, d.i. de zevende maand van 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met de periode 23 september 2017 tem 22 oktober 2017 volgens de Westerse kalender), kwam u via een heel goede vriend van u, M.M. (...) in contact met het christendom. Het was u al opgevallen dat hij was veranderd en steeds praatte over compassie en het liefhebben van uw naaste. U wist tot dan niet dat hij was bekeerd. Hij vroeg u toen of u interesse had om ergens met

hem mee naartoe te gaan en daar een beetje te babbelen. U stemde in en was nieuwsgierig. Hij nam u hierop die dag mee naar een protestantse huiskerk, waarvan hij de pastoor bleek te zijn. Daar ter plaatse kwam u de eerste keer in contact met het christendom. U werd aan de aanwezigen voorgesteld en toen uw vriend voor de aanwezigen begon te prediken, besefte u dat u uw weg gevonden had. U was immers zoekende en vond in de islam niet wat u zocht. Het klikte ook tussen u en de andere aanwezigen. M.M. (...) vroeg u daarna of u het leuk had gevonden en interesse had om nog eens met hem mee te gaan. U stemde in en bij uw tweede bezoek aan deze huiskerk vertelde hij u openlijk dat hij als christen door het leven ging. Bij dit tweede huiskerkbezoek werd voor u de naam J. (...) uitgekozen. Vanaf dat ogenblik ging u regelmatig naar een sessie van deze huiskerk. M. (...) bracht u hiervan telkens op de hoogte en u vergezelde hem ernaartoe. Dit gebeurde met een frequentie van ongeveer één keer om de twee weken of om de tien à vijftien dagen. Deze gingen steeds door op verschillende privéadressen bij leden van uw huiskerk thuis in de wijk Golshar in Bandar Abbas. Jullie waren ongeveer met negen leden in deze huiskerk. U bleef ongeveer drie à vier maanden naar deze bijeenkomsten gaan. De laatste keer was nog voor de scholen terug openwaren of ongeveer vijftien dagen voor de arrestatie van M.M. (...). Tijdens deze bijeenkomsten lazen en bespraken jullie Bijbelteksten en gingen in groep het gebed aan. Hierbij nam M.M. (...) steeds het woord. Op een dag werd u opgebeld door de echtgenote van M.M. (...). Ze deelde mee dat haar echtgenoot twee of drie dagen daarvoor thuis was opgepakt. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hem vernomen en is zijn lot u onbekend. U verliet diezelfde dag dat u dit nieuws vernam Bandar Abbas en dook onder bij uw vriend in Ma.A. (...) in Ahwaz. Tijdens uw verblijf daar vernam u van Ma. (...) dat het Ettelaat (ministerie van informatie) twee keer bij u thuis was langskomen op zoek naar u. Hierbij werd tevens uw woning doorzocht en werden bij het eerste bezoek spullen van u in beslag genomen. Uw vader kreeg toen te horen dat hun bezoeken verband hielen met uw geloofsafval en bekering tot het christelijke geloof. Het eerste bezoek vond plaats twee dagen na uw aankomst bij uw vriend in Ahwaz. Bij het tweede bezoek, dat volgens uw vader ongeveer 10 dagen later plaatsvond, – u bevond zich op dat ogenblik nog steeds in Ahwaz maar stond op het punt daar toen te vertrekken – , werd uw broer S. (...) meegenomen voor ondervraging. Tijdens zijn ondervraging werd naar uw verblijfplaats gepolst. Na ongeveer een week werd hij vrijgelaten. U besloot hierop het land te verlaten. Na bijna 8 dagen bij Ma. (...) in Ahwaz te hebben verbleven, reisde u verder naar Teheran, waar u ongeveer anderhalve dag verbleef, waarna u doorreisde naar Urmia, waar u na anderhalve dag werd opgehaald door de smokkelaar die u naar Turkije bracht. Vermoedelijk op het einde van de zevende maand van 1396 stak u illegaal de grens met Turkije over. U verbleef hierop zeven tot tien dagen in Turkije. Net na uw aankomst in Turkije vernam u andermaal van uw vriend Ma. (...) dat leden van het Ettelaat bij u thuis waren langskomen. Ook deze feiten hielden verband met uw bekering. U reisde vervolgens vanuit Turkije verder naar het Griekenland waar u ongeveer tien maanden verbleef. Van daaruit ging het verder naar Kroatië waar u 7 à 8 maanden verbleef. U diende er in die periode tevens een verzoek om internationale bescherming in, welke werd geweigerd. Eind 2018 reisde u vanuit Kroatië verder via Italië en Frankrijk naar België. Hier aangekomen wou u eerst verder reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Na tien of twaalf dagen in België te hebben verbleven, diende u hier op 2 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw aankomst in België frequenteert u twee protestantse kerken, met name Open Kerk en de Iraanse kerk Navid Rahoj. Bij deze laatste volgt u Bijbelstudie. Op 21 april 2019 liet u zich in België dopen. U vreest bij terugkeer naar Iran vervolgd te zullen worden voor uw bekering om het christendom. Geloofsafval wordt immers zwaar bestraft in Iran.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart, vgl. met een identiteitskaart); een kopie van uw Shenanameh (geboorteboekje); een attest van Open Kerk, opgemaakt op 18 juni 2020 dat bevestigt dat u wekelijks naar erediensten van deze kerk gaat en op 21 april 2019 gedoopt bent; een usb-geheugenstick met hierop bijkomend foto's en uw video's van uw doop; een kopie van een deel van uw paspoort (enkel de bladzijden met de identiteitsgegevens en de instantie en plaats van uitreiking); en een kopie van uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees

voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen over uw identiteitsdocumenten niet strookten. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u uw shenasnameh achterliet in Iran, maar wel uw mellikaart meehad toen u aankwam in België (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9 en 10). U vervolgens gevraagd waarom u deze mellikaart dan niet voorlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf u aan dat u deze toen niet meehad. U sliep destijds op straat en had deze daarom aan iemand ter bewaring gegeven. U zou dit ook zo verklaard hebben op de Dienst Vreemdelingenaken en hier toen aan toegevoegd hebben dat u deze zeker nog zou bezorgen (CGVS, p. 10). Echter uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u daar verklaarde dat niet alleen uw shenasnameh maar ook uw identiteitskaart nog in Iran lagen (verklaring DVZ, vraag 29). Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat het hier om een misverstand moet gaan. U voegde er direct aan toe dat u uw identiteitskaart achtergelaten had bij een vriend in Kroatië, dat u vervolgens vanuit Kroatië naar België doorreisde en dit document achteraf door deze kennis uit Kroatië liet opsturen (CGVS, p. 10). Dat u uw verklaringen voortdurend aanpaste naarmate over dit document wordt doorgevraagd – aanvankelijk verklaarde u immers dat u deze kaart bij u had toen u in België aankwam -, komt de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet ten goede. Hiermee vervolgens geconfronteerd, bleef een duidelijk antwoord uit. U gaf hierbij wel nogmaals te kennen bij uw aankomst in België verklaard te hebben deze niet bij te hebben, waarna deze door uw vriend vanuit Kroatië werd opgestuurd. Voorts dient te worden opgemerkt dat u ook over uw paspoort weinig eenduidige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw paspoort door de smokkelaar in Turkije werd afgenomen. Dit gebeurde om te vermijden dat u zou worden teruggestuurd naar Iran moest u hier (in Europa) met dit paspoort aangehouden worden. U gaf vervolgens te kennen niet te weten wat de smokkelaar vervolgens met uw paspoort deed. Ofschoon deze had aangegeven het later wel te zullen opsturen, heeft u sindsdien niets meer gehoord van hem (CGVS, p. 10). Deze verklaringen over het verlies van uw paspoort staan evenwel haaks op wat u hierover vertelde op de Dienst Vreemdelingenzaken. U gaf toen immers te kennen uw paspoort in Turkije te hebben weggegooid en dit op aanraden van de smokkelaar (verklaring DVZ, vraag 28). Hiermee geconfronteerd ontkende u dit toen gezegd te hebben – wel zou de smokkelaar u de keuze hebben gelaten dit paspoort te verscheuren, weg te gooien of aan hem te geven – en bleef u bij uw laatste verklaringen hierover afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 10).

Het feit dat u uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten (inclusief uw paspoort) niet naar waarheid toelichtte, zet uiteraard uw algehele geloofwaardigheid op de helling. Bovendien wens ik er nog op te wijzen dat het aannemelijk is dat veel kandidaat-vluchtelingen hun paspoort bewust achterhouden vanwege de informatie met betrekking tot de reisweg (zoals een legaal vertrek uit het land van herkomst) en de gebruikte visa die hierin terug te vinden zijn. Het feit dat u nalaat uw paspoort neer te leggen en hiervoor geen afdoende reden voor geeft, doet vermoeden dat u uw paspoort net om hoger vermelde reden achterwege laat. Dat u wel een kopie neerlegde van een deel van dit paspoort, met name van de twee bladzijden met uw identiteitsgegevens en de vermelding van land van verblijf en de plaats en naam van de uitreikende instantie van dit paspoort, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo legde u, wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar uw motivatie om u tot het christendom te bekeren en uw religieuze leven als moslim voor uw bekering maar weinig overtuigende verklaringen af. U gaf aan dat u niet religieus werd opgevoed en voor uw bekering in de islam niet zocht wat u vond. U wist ook niet waar u wel moest zoeken tot u door M.M. (...) in deze huiskerk werd geïntroduceerd. Op de vraag wat u op dat ogenblik aansprak in het christendom, had u het over het aspect van compassie in het christendom. U verduidelijkte dit door te stellen dat in de islam er een soort van 'zero tolerance' heerst, waarmee u bedoelt dat de islam je een

aantal verplichtingen oplegt en dat wanneer je je hier niet aan houdt, je wordt gestraft. De islamitische god tolereert volgens u niets, de islam heeft heel wat verplichtingen, waardoor je zelfs een beetje bang wordt van god. Het christendom is in deze helemaal anders. Je moet je weliswaar ook aan bepaalde zaken houden, maar als je deze niet naleeft, wordt je niet veroordeeld en is er sprake van vergiffenis. U wordt er bijvoorbeeld niet veroordeeld voor het drinken van een biertje. De component vergiffenis vindt men niet terug in de islam. Wanneer u gevraagd wordt wat u nog aansprak in het christendom, herhaalde u andermaal het aspect compassie en gaf u tevens mee dat het christendom een religie is van hoop, van elkaar liefhebben en van elkaar proberen te begrijpen wat exact het tegenovergesteld is van de islam, waar je al veroordeeld bent vanaf het ogenblik van je geboorte (CGVS, p. 13 en 14). Dit alles is zeer oppervlakkig en bijgevolg weinig overtuigend. Dergelijke antwoorden getuigen evenmin van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom. Van iemand die reeds drie jaar geleden bekeerd is en sindsdien zich toelegt op zijn nieuwe geloof, mag verwacht worden dat hij beter nagedacht heeft over wat dit nieuwe geloof juist voor hem betekent. Dit alles wijst niet op een waarachtige bekering. De oprechtheid van uw bekering komt hierdoor in het gedrang.

Verder dient in dit verband te worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegde over wanneer u bekeerd zou zijn tot het christendom. Zo situeerde u het tijdstip van uw bekering op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van uw vragenlijst voor het Commissariaat-generaal in het jaar 1397 (stemt overeen met de periode 21 maart 2018 tem 20 maart 2019), terwijl u deze herhaaldelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal situeerde in de zomer van 1396 en meerbepaald rond de periode dat de scholen herbegonnen, d.i. . in de zevende maand van 1396 (periode 23 september 2017 tem 22 oktober 2017). Hiermee geconfronteerd ontkende u uw verklaringen hierover afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het louter ontkennen van deze verklaringen volstaat uiteraard ook hier niet ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid.

Voorts dient hier ook gewezen te worden op de aanleiding tot uw bekering en de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Zonder ooit voorheen in enige directe bewoordingen met u over het christendom gesproken te hebben, nam uw vriend M.M. (...) u mee naar de huiskerk. Toen u daar binnenkwam zag u een aantal andere kerkgangers. U was benieuwd en wist niet dat u daar moest verwachten. Toen uw vriend M.R. (...) vervolgens begon te prediken, besepte u plots dat u uw weg gevonden had. Sindsdien gaat u als christen door het leven. Bij uw tweede bezoek aan deze huiskerk werd reeds voor u een christelijk naam (J. (...)) uitgekozen en werd u door M.M. (...) meegedeeld dat u niet langer al M. (...) maar als J. (...) door het leven gaat. Dit alles verbaast. Men kan verwachten dat een dergelijke 'openbaring' tot het christendom niet dermate snel verloopt en dat het loutere feit dat u goed onthaald werd in de huiskerk en één enkele preek aanhoorde, niet zou volstaan om een nieuw geloof aan te nemen. Een bekering tot een nieuw geloof is immers een ingrijpend proces waaraan de nodige reflectie aan vooraf gaat. Dat u bovendien zonder enige directe verwijzing naar het christendom en zonder enige voorbereiding of bijkomende screening zou meegenomen zijn naar een huiskerk waar u kennis maakte met de andere kerkgangers doet tevens de wenkbrauwen fronsen. In de Iraanse context waar het bezoeken van een huiskerkdienst zwaar kan bestraft worden door de autoriteiten en derhalve huiskerken in het absolute geheim werken gezien het voortdurende risico op spionage door de autoriteiten, mag verwacht worden dat er door deze huiskerk meer voorzorgsmaatregelen zouden genomen zijn om u hiertoe toe te laten en dat voorafgaand op zijn minst naar uw interesse in het christendom zou zijn gepolst. Door dit alles niet te doen en het risico te nemen u zomaar in contact te brengen met andere bekeerlingen, mist elke zin voor realiteit. Dat u en M.M. (...) beste vrienden zijn en hij u derhalve volledige vertrouwde, zoals u later aangaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, vormt hiervoor geen afdoende uitleg (CGVS, p. 14). Opvallend is overigens ook dat u tevens maar bitter weinig kon vertellen over het bekeringstraject van deze beste vriend van u. U gaf weliswaar te kennen dat hij zich bekeerde door toedoen van zijn zus, maar kon geheel niet aangeven wanneer hij precies zelf bekeerde. U geraakte niet verder dan dat hij hiermee al een tijdje bezig was en dat u inschat dat dit mogelijks een jaar voor u was (CGVS, p. 14). Dat M.M. (...), die u reeds sinds uw kindertijd kent, u wel in contact zou willen brengen met een huiskerk maar u niet in detail zou verteld hebben over zijn eigen 'bekeringstraject' of dat u hiernaar zelf zou gevraagd hebben, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Dit ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Verwacht mag worden dat u hierover alles te weten zou komen.

Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof meer kan gehecht worden, kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de arrestatie van M.M. (...) en uw persoonlijk problemen met de Iraanse autoriteiten hierna. Deze feiten houden immers rechtstreeks verband met elkaar. Hieraan kan toegevoegd worden dat u bovendien incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde over deze gebeurtenissen. Dit versterkt overigens ook uw beweerdte bekering.

Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken de vasthouding van uw broer gedurende één week door de Iraanse autoriteiten (bij het tweede bezoek van Ettelaat aan uw woning) en de problemen van uw familie met Ettelaat na uw vertrek uit Iran – deze waren volgens u ook

na uw vertrek uit Iran nog steeds naar u op zoek - niet ter sprake bracht. Het betreft hier nochtans essentiële elementen in uw asielrelaas. Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts slaagde u er ook niet in het tijdstip van bekering, uw problemen hierdoor met de autoriteiten in Iran en uw vertrek uit Iran heel duidelijk in de tijd te situeren. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan in de zomer van 1396 of rond het herbegin van het nieuwe schooljaar, welke u in de zevende maand van 1396 situeert, te zijn bekeerd. U situeerde vervolgens de arrestatie van M.M. (...), uw eigen problemen met de autoriteiten hierna, alsook uw vertrek uit Iran, in diezelfde periode. U gaf aan misschien op het einde van de zevende maand van 1396 Iran verlaten te hebben, maar gaf tegelijkertijd aan vermoedelijk in zevende of achtste maand van 1396 uw woning in Bandar Abbas te hebben verlaten. Van geen van deze gebeurtenissen kon u echter een precieze datum geven. U weet dit meermaals tijdens uw persoonlijk onderhoud aan het feit dat u toen heel gestrest was. Dat u van geen van deze gebeurtenissen – die nochtans cruciaal waren in uw leven – de exacte datum kent, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde feiten. Voorts in dient in dit verband te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde na de arrestatie van M.M. (...) drie dagen ondergedoken te hebben geleefd bij uw vriend Na(...), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u iets langer dan een week, bijna acht dagen bij hem verbleef (DVZ, vragenlijst CGVS en NPO, p. 11). Dit is niet onbelangrijk aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal het eerste bezoek van Ettelaat aan uw woning twee dagen na uw onderduiken bij uw vriend Na(...) situeerde en het tweede bezoek ongeveer tien dagen na dit eerste bezoek. Tijdens beide bezoeken zou u bij deze vriend ondergedoken hebben geleefd. U stond op het ogenblik van het tweede bezoek wel op het punt om Ahwaz te verlaten (CGVS, p. 5 en 6). Niet alleen impliceert dit dat u niet bijna acht dagen maar twaalf dagen bij uw vriend Na(...) verbleef, het staat tevens in schril contrast met uw beweerde verblijf van drie dagen bij Na(...) zoals voorgesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde drie dagen bij uw vriend ondergedoken geleefd te hebben, ontkende u toen over drie dagen gesproken te hebben (CGVS, p. 11). Het louter ontkennen van deze verklaringen, is onvoldoende ter verantwoording van deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Hier kan nog aan worden dat u ook hier er niet in slaagde dit verblijf bij uw vriend en de invallen van de autoriteiten in uw woning duidelijk te dateren.

Dat het tijds kader van de door u aangehaalde gebeurtenissen in Iran niet klopt, blijkt daarnaast ook uit andere verklaringen. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal immers ook aan sinds uw eerste huiskerkbezoek met een frequentie van ongeveer één keer in de twee weken – soms zaten er tien of vijftien dagen tussen – en dit over een periode van drie à vier maanden naar bijeenkomsten van deze huiskerk te zijn gegaan (CGVS, p. 15 en 16). Het laatste huiskerkbezoek situeerde u 15 dagen voor de arrestatie van uw vriend. Dit is opmerkelijk omdat u niet alleen uw bekering, maar ook de arrestatie van uw vriend en uw vertrek uit Iran tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in de zomer van 1396 en meer precies in of rond de zevende maand van 1396 (rond de periode van het herbeginnen van de scholen) situeerde. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Overigens kunnen er nog andere vraagtekens geplaatst worden bij de door u aangehaalde bezoeken van Ettelaat aan uw woning. Zo gaf u aanvankelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat toen u nog in Iran was één of twee keer agenten naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u, om daarna resoluut te stellen dat ze toen twee keer langskwamen (CGVS, p. 4 en 5). Dat u over het aantal bezoeken van de autoriteiten aan uw woning twijfelt, stemt tot nadenken, temeer deze gebeurtenissen de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Iran.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de Open Kerk dat stelt dat u op 21 april 2019 in deze kerk gedoopt werd en deze ook wekelijks bezoekt, alsook foto's en video's van uw doop. Gezien dit kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden hetgeen aantoonde dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk en er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Uw activiteiten op de sociale media, u verklaarde een Facebookprofiel onder uw christelijke naam Y. (...)/J. (...) te bezitten via dewelke u de christelijke boodschap verkondigt, doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Gezien uw bekering niet geloofwaardig geacht wordt en uw posts op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Tot slot dient, betreffende uw beweerde kerkgang in België en uw sociale media, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op uw ongeloofwaardige bekering en huiskerkgang in Iran en gelet op het opportunistische karakter van uw kerkgang en uw sociale media activiteiten in België heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, welke zoals aangetoond door uw mellikaart, shenasnameh en rijbewijs, staat hier op zich niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- art. 1 van het Vluchtelingenverdrag;

- art. 3 van het EVRM;

- art. 48 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

2.1.2. Verzoeker stelt in hoofdorde dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt aangaande het verwijt dat hij over zijn geloof en overtuiging slechts oppervlakkige verklaringen zou hebben afgelegd:

“In dit verband dient te worden opgemerkt dat er gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts zeer beperkt is gepeild naar de kennis van verzoekende partij aangaande geloofsleer en -praktijk en de diepere overtuiging van waaruit zij bekeerd is tot het christendom. Slechts op drie momenten gedurende het persoonlijk onderhoud worden er door de protection officer vragen gesteld die als doel hebben te peilen naar de kennis van verzoekende partij aangaande geloofsleer en -praktijk en de diepere overtuiging van waaruit zij bekeerd is tot het christendom (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13-19):

(...)

Gedurende een persoonlijk onderhoud van bijna vijf uur zijn bovenstaande vragen de enige die met betrekking tot het peilen van de kennis van verzoekende partij aangaande geloofsleer en -praktijk en de diepere overtuiging van waaruit zij bekeerd is tot het christendom werden gesteld. Bovendien verklaart de protection officer op het einde van het onderhoud (zie p. 19) zelf dat hij/zij er nog niet helemaal uit is of er nog een bijkomend gesprek zal volgen.

Het is duidelijk dat dit beperkte aantal vragen omtrent de kennis van verzoekende partij aangaande geloofsleer en -praktijk en de diepere overtuiging van waaruit zij bekeerd is tot het christendom volstrekt onvoldoende is om te kunnen besluiten dat deze kennis en diepere overtuiging slechts oppervlakkig zouden zijn, hetgeen verwerende partij wel degelijk doet in de bestreden beslissing. Hoe kan verwerende partij immers stellen dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij beter heeft nagedacht over wat het christendom juist voor haar betekent, wanneer deze laatste slechts zeer beperkt de kans kreeg om hierover uit te wijden? Bovendien dient te worden opgemerkt dat er haast geen vragen worden gesteld aangaande de kennis van de geloofsleer en -praktijk, en dat de weinige vragen

bovendien juist worden beantwoord door verzoekende partij. Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat van een bekeerling mag verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten, dient te worden vastgesteld dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing evenmin uitspreekt over het al dan niet aanwezig zijn van een dergelijke algemene kennis bij verzoekende partij, doch zich louter beperkt tot de verklaringen aangaande de diepere overtuiging van waaruit zij bekeerd is tot het christendom.

Er dient aldus te worden besloten dat verwerende partij dit nochtans cruciale punt in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag van een bekeerling onvoldoende heeft onderzocht, waardoor er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat uw Raad niet kan komen tot de in bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, waardoor er op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet redenen zijn om de bestreden beslissing te vernietigen (zie infra).”

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties, voert verzoeker aan:

“In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden opwerpt aangaande de verklaringen die werden afgelegd gedurende het bijna vijf uur durende persoonlijk onderhoud op het CGVS, doch louter wijst op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd op de DVZ en deze afgelegd gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat verzoekende partij zich gedurende haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment tegenspreekt, wijst erop dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hetgeen een voorwaarde is voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).

Vervolgens dient eveneens te worden opgemerkt dat de incoherenties aangaande het tijds kader van het vluchtrelaas van verzoekende partij kunnen worden verschoond door het feit dat de belangrijkste feiten van het vluchtrelaas in Iran zich meer dan drie jaar geleden afspeelden en het te begrijpen valt dat verzoekende partij moeite heeft om zich dit tijds kader precies voor de geest te halen. In dit verband verwijst verzoekende partij eveneens naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).”

Omtrent de aanleiding van zijn bekering, stelt verzoeker:

“In lijn met de uitleg die verzoekende partij hieromtrent reeds gaf gedurende haar persoonlijk onderhoud, dient hier nogmaals te worden benadrukt dat verzoekende partij en M.M. (...) beste vrienden waren, waardoor het allerminst noodzakelijk was om tot een dergelijke screening over te gaan aangezien M.M. (...) verzoekende partij als beste vriend volledig vertrouwde. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de aanleiding tot de bekering van verzoekende partij ongeloofwaardig zou zijn, wel integendeel.”

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn religieuze engagement en de risico's die dit met zich brengt bij een terugkeer naar Iran. In dit kader doet hij gelden:

“Aangezien er wel degelijk geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij tot het christendom in Iran, komt verwerende partij ten onrechte tot de conclusie dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan het voortgezette religieuze engagement van verzoekende partij in België. Verwerende partij verwijst hiervoor louter naar haar redenering aangaande de bekering van verzoekende partij in Iran, doch draagt geen elementen aan die aantonen dat het religieuze engagement van verzoekende partij in België onoprecht zou zijn.

De talrijke geloofwaardige verklaringen die verzoekende partij omtrent haar religieuze engagement in België heeft afgelegd en de documenten die zij ter ondersteuning van deze verklaringen heeft neergelegd, worden door verwerende partij in de bestreden beslissing niet weerlegd. Het huidige religieuze engagement van verzoekende partij in België: haar doopsel, de kerkbezoeken en haar activiteiten op sociale media worden aldus niet weerlegd en zijn aldus geloofwaardig.

Verwerende partij stelt bovendien ten onrechte dat een bekeerling tot het christendom geen reëel risico zou lopen om vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Iran, en dit terwijl uit objectieve informatie blijkt dat bekeerlingen die terugkeren wel degelijk het risico lopen om in het vizier van de autoriteiten te komen.

Zo wordt er in het COI Focus-rapport dd. 30.03.2020 aangaande de behandeling van terugkeerders door de Iraanse autoriteiten verwezen naar het geval van een Iraanse bekeerlinge tot het christendom die na afwijzing van haar asielaanvraag in Duitsland terugkeerde naar Iran en aldaar op de luchthaven door de autoriteiten werd opgewacht en gearresteerd:

(...)

Dit geval wordt inderdaad vermeld in een artikel dd. 25.07.2019 van de website persecution.org:

(...)

Het dient aldus te worden besloten dat ook bekeerlingen tot het christendom die hun religieuze engagement voortzetten in het land waar zij asiel aanvragen, hetgeen voor verzoekende het geval is en bovendien niet dienstig wordt weerlegd voor verwerende partij, er een reëel risico bestaat om bij terugkeer naar Iran in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten en tot een zware gevangenisstraf te worden veroordeeld.”

Verzoeker concludeert:

“Op grond van het bovenstaande dient aldus te worden besloten dat het vluchtrelaas van verzoekende partij wel degelijk geloofwaardig is, in tegenstelling tot wat verwerende partij opwerpt in de bestreden beslissing. Zelfs indien uw Raad zich kan vinden in de kanttekeningen die door verwerende partij bij het vluchtrelaas worden gemaakt, dan nog blijkt dat het relaas van verzoekende partij ten minste in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en dat kan worden besloten dat zij verklaringen heeft afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag, hetgeen twee van de voorwaarden zijn voor het verlenen van het voordeel van de twijfel (zie infra).”

Verzoeker geeft verder een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en de toepassing van het voordeel van de twijfel. Hij stelt dat het voordeel van de twijfel aan hem moet worden gegund. In dit kader geeft hij aan:

“Vooreerst heeft verzoekende partij een oprechte inspanning geleverd om haar verzoek te staven. Verzoekende partij heeft talrijke documenten neergelegd ter ondersteuning van haar verzoek en heeft gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS ten volle haar medewerking verleend. Dit alles getuigt van een oprechte inspanning om haar verzoek te staven en te voldoen aan de op haar rustende medewerkingsplicht, met name het aanbrengen van alle feiten en relevante elementen opdat de Belgische asielinstanties na onderzoek een gemotiveerde beslissing kunnen nemen.

Op grond van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekende partij eveneens alle relevante elementen waarover zij beschikt heeft voorgelegd. Aangaande het verlies van haar paspoort volhard verzoekende partij in de verklaringen die zij hierover tijdens haar onderhoud op het CGVS heeft afgelegd.

Verzoekende partij heeft eveneens verklaringen afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag. Er is in casu immers sprake van een samenhangend en aannemelijk vluchtrelaas, zeker in het licht van het profiel van verzoekende partij (zie infra punt 3). Dit vluchtrelaas is bovendien niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag, met name de vervolging van christenen in Iran (zie infra punt 3).

Verzoekende partij heeft tevens haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend. Het tegendeel wordt evenmin door verwerende partij opgeworpen.

Tot slot is eveneens vast komen te staan (zie supra punt 1) dat verzoekende partij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd: in het licht van haar specifieke profiel, de algemene situatie in Iran voor personen met een dergelijk profiel en de talrijke aannemelijke en samenhangende verklaringen die zij gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, stond reeds vast dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (zie supra punt 1).

Op grond van de bovenstaande cumulatieve voorwaarden die door verzoekende partij vervuld zijn, dient haar dan ook het voordeel van de twijfel te worden gegund.”

Verzoeker wijst er verder op dat een bekering tot het christendom in Iran strafbaar is met de doodstraf en minstens tot jarenlange opsluiting leidt. Dit wordt door verweerder niet betwist, waardoor verzoeker als bekeerling risico loopt op de doodstraf of jarenlange opsluiting.

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande dat aan hem de vluchtelingenstatus moet worden verleend.

2.1.3. Verzoeker stelt in ondergeschikte orde dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van het EVRM en rechtspraak dienaangaande.

Vervolgens verwijst hij naar zijn vluchtrelaas en stelt hij dat er op grond hiervan en de hoger aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoeker stelt in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd met het oog op aanvullende onderzoeksmaatregelen.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in de bestreden beslissing aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt evenmin uit op welke wijze hij *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid” in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging ernstig worden ondergraven door zijn houding en

gedragingen na aankomst in Europa en in België. Zo blijkt te dezen uit de stukken van het dossier en het niet-betwiste feitenrelaas dat verzoeker na aankomst in Europa eerst tien maanden in Griekenland verbleef zonder aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nadat hij vervolgens een aantal maanden in Kroatië verbleef, aldaar een eerste verzoek om internationale bescherming afgewezen zag en eind 2018 dit land verliet, verbleef verzoeker bovendien verscheidene maanden in Italië en Frankrijk, zonder aldaar een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nadien reisde hij naar België. Initieel wilde hij verder reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Slechts na een verblijf van tien tot twaalf dagen in België, diende hij alhier uiteindelijk op 2 mei 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, dat hij na aankomst in Europa dermate lang talmde alvorens een eerste zulk verzoek in te dienen in Kroatië en dat hij na de afwijzing van dit verzoek andermaal dermate lang talmde om in Europa en in België een nieuw verzoek om internationale bescherming te doen gelden, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht gemotiveerd dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen danig wordt ondermijnd doordat hij kennelijk tegenstrijdige, gebrekkige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over en ter verklaring van het ontbreken van zijn (originele) identiteitsdocumenten. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen over uw identiteitsdocumenten niet strookten. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u uw shenasnameh achterliet in Iran, maar wel uw mellikaart meehad toen u aankwam in België (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9 en 10). U vervolgens gevraagd waarom u deze mellikaart dan niet voorlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf u aan dat u deze toen niet meehad. U sliep destijds op straat en had deze daarom aan iemand ter bewaring gegeven. U zou dit ook zo verklaard hebben op de Dienst Vreemdelingenaken en hier toen aan toegevoegd hebben dat u deze zeker nog zou bezorgen (CGVS, p. 10). Echter uit uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u daar verklaarde dat niet alleen uw shenasnameh maar ook uw identiteitskaart nog in Iran lagen (verklaring DVZ, vraag 29). Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat het hier om een misverstand moet gaan. U voegde er direct aan toe dat u uw identiteitskaart achtergelaten had bij een vriend in Kroatië, dat u vervolgens vanuit Kroatië naar België doorreisde en dit document achteraf door deze kennis uit Kroatië liet opsturen (CGVS, p. 10). Dat u uw verklaringen voortdurend aanpaste naarmate over dit document wordt doorgevraagd – aanvankelijk verklaarde u immers dat u deze kaart bij u had toen u in België aankwam -, komt de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet ten goede. Hiermee vervolgens geconfronteerd, bleef een duidelijk antwoord uit. U gaf hierbij wel nogmaals te kennen bij uw aankomst in België verklaard te hebben deze niet bij te hebben, waarna deze door uw vriend vanuit Kroatië werd opgestuurd. Voorts dient te worden opgemerkt dat u ook over uw paspoort weinig eenduidige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw paspoort door de smokkelaar in Turkije werd afgenomen. Dit gebeurde om te vermijden dat u zou worden teruggestuurd naar Iran moest u hier (in Europa) met dit paspoort aangehouden worden. U gaf vervolgens te kennen niet te weten wat de smokkelaar vervolgens met uw paspoort deed. Ofschoon deze had aangegeven het later wel te zullen opsturen, heeft u sindsdien niets meer gehoord van hem (CGVS, p. 10). Deze verklaringen over het verlies van uw paspoort staan evenwel haaks op wat u hierover vertelde op de Dienst Vreemdelingenzaken. U gaf toen immers te kennen uw paspoort in Turkije te hebben weggegooid en dit op aanraden van de smokkelaar (verklaring DVZ, vraag 28). Hiermee geconfronteerd ontkende u dit toen gezegd te hebben – wel zou de smokkelaar u de keuze hebben gelaten dit paspoort te verscheuren, weg te gooien of aan hem te geven – en bleef u bij uw laatste verklaringen hierover afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 10).

Het feit dat u uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten (inclusief uw paspoort) niet naar waarheid toelichtte, zet uiteraard uw algehele geloofwaardigheid op de helling. Bovendien wens ik er nog op te wijzen dat het aannemelijk is dat veel kandidaat-vluchtelingen hun paspoort bewust achterhouden vanwege de informatie met betrekking tot de reisweg (zoals een legaal vertrek uit het land van herkomst) en de gebruikte visa die hierin terug te vinden zijn. Het feit dat u nalaat uw paspoort neer te leggen en hiervoor geen afdoende reden voor geeft, doet vermoeden dat u uw paspoort net om hoger vermelde reden achterwege laat. Dat u wel een kopie neerlegde van een deel van dit paspoort, met name van de twee bladzijden met uw identiteitsgegevens en de vermelding van land van verblijf en de

plaats en naam van de uitreikende instantie van dit paspoort, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij eenvoudigweg stelt te volharden in de verklaringen die hij over zijn paspoort aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dient immers te worden opgemerkt dat hij hiermee in het geheel geen afbreuk kan doen aan de voormelde, inzake deze en zijn overige gezegden omtrent zijn paspoort gedane vaststellingen. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemeoid. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen zou riskeren en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dat er sedert verzoekers bekering reeds enige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hem mag worden verwacht dat hij over zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor zijn bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden bekering vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

(...)

Zo legde u ,wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar uw motivatie om u tot het christendom te bekeren en uw religieuze leven als moslim voor uw bekering maar weinig overtuigende verklaringen af. U gaf aan dat u niet religieus werd opgevoed en voor uw bekering in de islam niet zocht wat u vond. U wist ook niet waar u wel moest zoeken tot u door M.M. (...) in deze huiskerk werd geïntroduceerd. Op de vraag wat u op dat ogenblik aansprak in het christendom, had u het over het aspect van compassie in het christendom. U verduidelikte dit door te stellen dat in de islam er een soort van ‘zero tolerance’ heerst, waarmee u bedoelt dat de islam je een aantal verplichtingen oplegt en dat wanneer je je hier niet aan houdt, je wordt gestraft. De islamitische god tolereert volgens u niets, de islam heeft heel wat verplichtingen, waardoor je zelfs een beetje bang wordt van god. Het christendom is in deze helemaal anders. Je moet je weliswaar ook aan bepaalde zaken houden, maar als je deze niet naleeft, wordt je niet veroordeeld en is er sprake van vergiffenis. U wordt er bijvoorbeeld niet veroordeeld voor het drinken van een biertje. De component vergiffenis vindt men niet terug in de islam. Wanneer u gevraagd wordt wat u nog aansprak in het christendom, herhaalde u andermaal het aspect compassie en gaf u tevens mee dat het christendom een religie is van hoop, van elkaar liefhebben en van elkaar proberen te begrijpen wat exact het tegenovergesteld is van de islam, waar je al veroemd bent vanaf het ogenblik van je geboorte (CGVS, p. 13 en 14). Dit alles is zeer oppervlakkig en bijgevolg weinig overtuigend. Dergelijke antwoorden getuigen evenmin van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zij tot het christendom. Van iemand die reeds drie jaar geleden bekeerd is en sindsdien zich toelegt op zijn nieuwe geloof, mag verwacht worden dat hij beter nagedacht heeft over wat dit nieuwe geloof juist voor hem betekent. Dit alles wijst niet op een waarachtige bekering. De oprechtheid van uw bekering komt hierdoor in het gedrang.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Ten onrechte tracht hij de voormelde vaststellingen immers toe te schrijven aan het gegeven dat er onvoldoende zou zijn gepeild naar zijn beweegredenen om zich te bekeren en naar hetgeen hem aansprak in het christendom. Uit de voormelde passage in de notities van het persoonlijk onderhoud, passage waaruit hij *nota bene* zelf een stuk citeert in het verzoekschrift, blijkt namelijk duidelijk dat aan verzoeker in dit kader meerdere open vragen werden gesteld en dat hem ruimschoots de kans werd geboden om uiteen te zetten welke de beweegredenen achter zijn bekering waren en wat hem aansprak in het christendom. Uit de antwoorden die verzoeker in dit kader verstreekte, blijkt genoegzaam dat hij daarbij niet bij machte bleek om hierover op een spontane, doorleefde, overtuigende, duidelijke en gedetailleerde wijze te verhalen doch dat hij zich beperkte tot het afleggen van een aantal vage en oppervlakkige verklaringen. Nochtans mocht van verzoeker worden verwacht dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijk zou hebben gegeven van de nodige introspectie en dat hij daarbij in staat zou zijn om op een spontane en doorleefde wijze uiteen te zetten om welke redenen en op grond van welke overtuiging hij zou hebben besloten om zich te bekeren. Dat verzoeker bij het CGVS geen blijk gaf van een persoonlijke, oprechte en diepgewortelde overtuiging of introspectie die zou hebben geleid tot zijn bekering, doet, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze voorgehouden bekering.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker over zijn beweerde bekering incoherente verklaringen aflegde. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Verder dient in dit verband te worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegde over wanneer u bekeerd zou zijn tot het christendom. Zo situeerde u het tijdstip van uw bekering op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van uw vragenlijst voor het Commissariaat-generaal in het jaar 1397 (stemt overeen met de periode 21 maart 2018 tem 20 maart 2019), terwijl u deze herhaaldelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal situeerde in de zomer van 1396 en meerbepaald rond de periode dat de scholen herbegonnen, d.i. . in de zevende maand van 1396 (periode 23 september 2017 tem 22 oktober 2017). Hiermee geconfronteerd ontkende u uw verklaringen hierover afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het louter ontkennen van deze verklaringen volstaat uiteraard ook hier niet ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid.”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent het door verzoeker aangehaalde tijdsverloop sedert de feiten, voert verzoeker ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden. Dat verzoeker dermate incoherente verklaringen aflegde over het ogenblik waarop hij zich zou hebben bekeerd, laat niet toe aan deze bekering nog enig geloof te hechten.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering, komt nog verder op de helling te staan doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de omstandigheden van en de aanleiding tot deze bekering. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts dient hier ook gewezen te worden op de aanleiding tot uw bekering en de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Zonder ooit voorheen in enige directe bewoordingen met u over het christendom gesproken te hebben, nam uw vriend M.M. (...) u mee naar de huiskerk. Toen u daar binnenkwam zag u een aantal andere kerkgangers. U was benieuwd en wist niet dat u daar moest verwachten. Toen uw vriend M.R. (...) vervolgens begon te prediken, besepte u plots dat u uw weg gevonden had. Sindsdien gaat u als christen door het leven. Bij uw tweede bezoek aan deze huiskerk werd reeds voor u een christelijk naam (J. (...)) uitgekozen en werd u door M.M. (...) meegedeeld dat u niet langer al M. (...) maar als J. (...) door het leven gaat. Dit alles verbaast. Men kan verwachten dat een dergelijke ‘openbaring’ tot het christendom niet dermate snel verloopt en dat het loutere feit dat u goed onthaald werd in de huiskerk en één enkele preek aanhoorde, niet zou volstaan om een nieuw geloof aan te nemen. Een bekering tot een nieuw geloof is immers een ingrijpend proces waaraan de nodige reflectie aan vooraf gaat. Dat u bovendien zonder enige directe verwijzing naar het christendom en zonder enige voorbereiding of bijkomende screening zou meegenomen zijn naar een huiskerk waar u kennis maakte met de andere kerkgangers doet tevens de wenkbrauwen fronsen. In de Iraanse context waar het bezoeken van een huiskerkdienst zwaar kan bestraft worden door de autoriteiten en derhalve huiskerken in het absolute geheim werken gezien het voortdurende risico op spionage door de autoriteiten, mag verwacht worden dat er door deze huiskerk meer voorzorgsmaatregelen zouden genomen zijn om u hiertoe toe te laten en dat voorafgaand op zijn minst naar uw interesse in het christendom zou zijn gepolst. Door dit alles niet te doen en het risico te nemen u zomaar in contact te brengen met andere bekeerlingen, mist elke zin voor realiteit. Dat u en M.M. (...) beste vrienden zijn en hij u derhalve volledige vertrouwde, zoals u later aangaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, vormt hiervoor geen afdoende uitleg (CGVS, p. 14).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaring dat hijzelf en M.M. beste vrienden waren en elkaar vertrouwden, doet hij immers op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring en zijn overige gezegden gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, ook indien zij beste vrienden waren en elkaar vertrouwden, gelet op de Iraanse context in het geheel niet geloofwaardig is dat M.M. verzoeker, dit zonder het van tevoren met hem over het christendom te hebben gehad, zonder te hebben gepolst hoe verzoeker tegenover deze religie stond, zonder enige screening en zonder enige voorbereiding, zou hebben meegenomen naar de huiskerk. De vaststellingen inzake het onaannemelijk snelle en eenvoudige verloop van verzoekers 'openbaring' tot het christendom, laat verzoeker daarenboven geheel onverlet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Opvallend is overigens ook dat u tevens maar bitter weinig kon vertellen over het bekeeringstraject van deze beste vriend van u. U gaf weliswaar te kennen dat hij zich bekeerde door toedoen van zijn zus, maar kon geheel niet aangeven wanneer hij precies zelf bekeerde. U geraakte niet verder dan dat hij hiermee al een tijdje bezig was en dat u inschat dat dit mogelijks een jaar voor u was (CGVS, p. 14). Dat M.M. (...), die u reeds sinds uw kindertijd kent, u wel in contact zou willen brengen met een huiskerk maar u niet in detail zou vertellen hebben over zijn eigen 'bekeeringstraject' of dat u hiernaar zelf zou gevraagd hebben, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Dit ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Verwacht mag worden dat u hierover alles te weten zou komen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof meer kan gehecht worden, kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de arrestatie van M.M. (...) en uw persoonlijk problemen met de Iraanse autoriteiten hierna. Deze feiten houden immers rechtstreeks verband met elkaar. Hieraan kan toegevoegd worden dat u bovendien incoherente en weinig plausibele verklaringen aflegde over deze gebeurtenissen.

(...)

Vooreerst dient hier te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken de vasthouding van uw broer gedurende één week door de Iraanse autoriteiten (bij het tweede bezoek van Ettelaat aan uw woning) en de problemen van uw familie met Ettelaat na uw vertrek uit Iran – deze waren volgens u ook na uw vertrek uit Iran nog steeds naar u op zoek - niet ter sprake bracht. Het betreft hier nochtans essentiële elementen in uw asielrelaas. Deze vaststellingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts slaagde u er ook niet in het tijdstip van bekering, uw problemen hierdoor met de autoriteiten in Iran en uw vertrek uit Iran heel duidelijk in de tijd te situeren. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal aan in de zomer van 1396 of rond het herbegin van het nieuwe schooljaar, welke u in de zevende maand van 1396 situeert, te zijn bekeerd. U situeerde vervolgens de arrestatie van M.M. (...), uw eigen problemen met de autoriteiten hierna, alsook uw vertrek uit Iran, in diezelfde periode. U gaf aan misschien op het einde van de zevende maand van 1396 Iran verlaten te hebben, maar gaf tegelijkertijd aan vermoedelijk in zevende of achtste maand van 1396 uw woning in Bandar Abbas te hebben verlaten. Van geen van deze gebeurtenissen kon u echter een precieze datum geven. U weet dit meermaals tijdens uw persoonlijk onderhoud aan het feit dat u toen heel gestrest was. Dat u van geen van deze gebeurtenissen – die nochtans cruciaal waren in uw leven – de exacte datum kent, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde feiten. Voorts in dient in dit verband te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde na de arrestatie van M.M. (...) drie dagen ondergedoken te hebben geleefd bij uw vriend Na(...), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat u iets langer dan een week, bijna acht dagen bij hem verbleef (DVZ, vragenlijst CGVS en NPO, p. 11). Dit is niet onbelangrijk aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal het eerste bezoek van Ettelaat aan uw woning twee dagen na uw onderduiken bij uw vriend Na(...) situeerde en het tweede bezoek ongeveer tien dagen na dit eerste bezoek. Tijdens beide bezoeken zou u bij deze vriend ondergedoken hebben geleefd. U stond op het ogenblik van het tweede bezoek wel op het punt om Ahwaz te verlaten (CGVS, p. 5 en 6). Niet alleen impliceert dit dat u niet bijna acht dagen maar twaalf dagen bij uw vriend Na(...) verbleef, het staat tevens in schril contrast met uw beweerde verblijf van drie dagen bij Na(...) zoals voorgesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde drie dagen bij uw vriend ondergedoken geleefd te hebben, ontkende u toen over drie dagen gesproken te hebben (CGVS, p. 11). Het louter ontkennen van deze verklaringen, is onvoldoende ter verantwoording van deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Hier kan nog

aan worden dat u ook hier er niet in slaagde dit verblijf bij uw vriend en de invallen van de autoriteiten in uw woning duidelijk te dateren.

Dat het tijds kader van de door u aangehaalde gebeurtenissen in Iran niet klopt, blijkt daarnaast ook uit andere verklaringen. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal immers ook aan sinds uw eerste huiskerkbezoek met een frequentie van ongeveer één keer in de twee weken – soms zaten er tien of vijftien dagen tussen – en dit over een periode van drie à vier maanden naar bijeenkomsten van deze huiskerk te zijn gegaan (CGVS, p. 15 en 16). Het laatste huiskerkbezoek situeerde u 15 dagen voor de arrestatie van uw vriend. Dit is opmerkelijk omdat u niet alleen uw bekering, maar ook de arrestatie van uw vriend en uw vertrek uit Iran tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in de zomer van 1396 en meer precies in of rond de zevende maand van 1396 (rond de periode van het herbeginnen van de scholen) situeerde. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Overigens kunnen er nog andere vraagtekens geplaatst worden bij de door u aangehaalde bezoeken van Ettelaat aan uw woning. Zo gaf u aanvankelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat toen u nog in Iran was één of twee keer agenten naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u, om daarna resoluut te stellen dat ze toen twee keer langskwamen (CGVS, p. 4 en 5). Dat u over het aantal bezoeken van de autoriteiten aan uw woning twijfelt, stemt tot nadenken, temeer deze gebeurtenissen de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Iran.”

Verzoeker voert, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake het door hem aangehaalde tijdsverloop sedert deze feiten, ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de Open Kerk dat stelt dat u op 21 april 2019 in deze kerk gedoopt werd en deze ook wekelijks bezoekt, alsook foto’s en video’s van uw doop. Gezien dit kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden hetgeen aantoont dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk en er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

“Uw activiteiten op de sociale media, u verklaarde een Facebookprofiel onder uw christelijke naam Y. (...)/J. (...) te bezitten via dewelke u de christelijke boodschap verkondigt, doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Gezien uw bekering niet geloofwaardig geacht wordt en uw posts op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Tot slot dient, betreffende uw beweerde kerkgang in België en uw sociale media, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk

gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest – , lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie waarnaar verzoeker in het kader van het voorgaande verwijst ligt immers volledig in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Te meer nu verzoeker, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet aantoont of aannemelijk maakt dat of waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om vrijwillig terug te keren naar zijn thuisland en nu hij in het geheel niet aantoont of aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden hij zou riskeren om, net als de persoon waarop de door hem geciteerde informatie betrekking heeft, gedwongen naar zijn thuisland te worden gerepatrieerd, kan niet worden ingezien hoe uit de beschikbare informatie zou kunnen worden afgeleid dat een terugkeer naar Iran in zijner hoofde en op zich het risico met zich zou brengen om te worden gevisieerd of vervolgd. Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt immers genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoont of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op Facebook en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt hij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op Facebook, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op Facebook verwijdert.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet concreet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, welke zoals aangetoond door uw melikaart, shenasnameh en rijbewijs, staat hier op zich niet ter discussie.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT